

Αμετάκλητη λήθη ή αιώνια μυήμη; (Μητροπολίτης Μεσογαίας και Λαυρεωτικής Νικόλαος)

Date : 3 Μαΐου, 2006

Ύπαρχουν δυὸς βασικὲς ἀλήθειες γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη χριστιανικὴ πίστη σχετικὰ μὲ τὸν ἄνθρωπο. Ἡ πρώτη εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει ψυχοσωματικὴ ὄντότητα καὶ ἡ δεύτερη ὅτι ἡ ψυχὴ του εἶναι αἰώνια στὴ φύση της. Τὸ σῶμα τοῦ εἶναι ἀδιάρρηκτα συνδεδεμένο μὲ τὴν ψυχὴ του καὶ ἡ ψυχὴ μὲ τὴν θεϊκὴ πραγματικότητα.

Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔχει μόνο διδασκαλία περὶ τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ βαθιὰ ἐμπειρία της. Δὲν ἔχει ἀπλὰ ἀποψη ἐπὶ τοῦ θέματος ἔχει βίωση ἀληθείας. Ἡ ἀποκάλυψη της δὲν τῆς προσφέρεται μόνον διδακτικά, ἀλλὰ τῆς ἐπαληθεύεται βιωματικά. Δὲν λέει αὐτὸ ποὺ ξέρει ἀλλὰ μεταγγίζει αὐτὸ ποὺ ζεῖ. Ὄταν βλέπει τὸν ἄνθρωπο, τὸν κάθε ἄνθρωπο, δὲν ἀντικρίζει σ' αὐτὸν μόνο τὸ σῶμα του ἢ τὴ χρονικὴ παρουσία του, ἀλλὰ βλέπει τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ νὰ ἀντικατοπτρίζεται στὴν ψυχὴ του καὶ διακρίνει τὴν αἰώνια διάστασή του. Αὐτὸ πῶς νὰ τὸ ἀρνηθεῖ ἡ Ἐκκλησία;

Ἄνθρωπος δὲν εἶναι τὸ σῶμα, ἡ ὑγεία, αὐτὸ ποὺ βλέπουμε. Οὕτε πάλι ἡ ψυχὴ ὡς διάθεση, ὡς ψυχισμός, ὡς ἔκφραση τῶν ἐγκεφαλικῶν λειτουργιῶν, ὡς φυσικὸ στοιχεῖο συμπεριφορᾶς - αὐτὸ ποὺ ἀντιλαμβανόμαστε. Ὁ θησαυρὸς τῆς ἀνθρώπινης ὑπόστασης εἶναι ἡ ψυχὴ ὡς πρόσωπο, ὡς εἰκόνα τῆς θεϊκῆς δόξης, ὡς αὐτεξούσιο, ὡς δυνατότητα μετοχῆς στὴν αἰώνιότητα, ὡς χάρις αὐθυπέρβασης. Κάθε τι ποὺ σχετίζεται μὲ τὴν ψυχὴ ἀποτελεῖ ἴερὸ γεγονὸς ἢ στοιχεῖο ἔχει νὰ κάνει μὲ τὴν σωτηρία, τὸν ἔξαγιασμό, τὴν ἔνωση μὲ τὸν Θεό, τὴν βίωση τῆς αἰώνιας προοπτικῆς τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὸ εἶναι τὸ στοιχεῖο πού, ἐπειδὴ εἶναι ὑπαρκτὸ καθιστᾶ τὸν ἄνθρωπο ἴερό.

Ἡ ψυχὴ μ' αὐτὴν τὴν ἔννοια, περιφρουρεῖται μέσα στὸ σῶμα ποὺ τὸ μεταμορφώνει σὲ ναό. Τὸ σῶμα ποὺ διαφυλάσσει τὸ θησαυρὸ τῆς ψυχῆς δὲν εἶναι φυλακή. Ἔνα σῶμα ὅμως ποὺ ἐν ζωῇ δὲν τὸ σεβαστήκαμε, οὕτε κὰν φιλόζωα τὸ διατηρήσαμε, ποὺ βιολογικὰ μὲν τὸ περιποιηθήκαμε στὰ ἔργαστήρια, ούσιαστικὰ ὅμως τὸ καταστρέψαμε στὴν πρακτική της ζωῆς ἔνα σῶμα στὸ ὄποιο ἡ ἰατρικὴ δὲν καλεῖται νὰ θεραπεύσει μόνο τὶς συνέπειες τῆς φυσιολογικῆς φθορᾶς ἐπάνω του, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀνορθόδοξου τρόπου καὶ τῆς ἀντίληψης ζωῆς μέσα του, ἔνα σῶμα ποὺ ἡ ἴδια ἡ ψυχὴ μας τὸ ἀγνόησε, καὶ ἀντὶ μαζί του νὰ ἐπιτελέσει τὸν ἴερουργικὸ σκοπό της, ἵκανοποίησε τὶς φιλήδονες τάσεις καὶ τὶς ἀμαρτωλὲς διαθέσεις της -καὶ μάλιστα μὲ τὴν ἀποδοχὴ καὶ νομικὴ κάλυψη τῆς κοινωνίας-, αὐτὸ τὸ σῶμα εἶναι εὔκολο αὐτὴ ἡ κοινωνία καὶ ψυχὴ νὰ θέλουν νὰ τὸ κάψουν γιὰ νὰ ὀλοκληρώσουν τὸ ἔργο τους καὶ νὰ ἔξαφανίσουν τὴν ἀσέβειά τους.

Γιὰ τὴν Ἐκκλησία τὰ πράγματα εἶναι ἐντελῶς διαφορετικά. Τὸ σῶμα, ὅσο ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐν ζωῇ, τὸ βλέπει ὡς θυσιαστήριο. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ βάναυση ἐπέμβαση ἐπάνω του καὶ ἡ ὑποταγή του στὶς ὄρμές, ποὺ δουλώνουν τὸ αὐτεξόνσιο, δηλώνουν ἀσέβεια καὶ ἀποτελοῦν βεβήλωση καὶ ἀμαρτία. Ἡ συντήρηση καὶ τροφοδοσία τοῦ γίνεται πάντοτε μὲ προσευχὴ -προσευχὲς τῆς τραπέζης- ἡ φροντίδα τῆς ὑγείας του ποὺ συνδυάζεται μὲ μυστήριο - τὸ εὐχέλαιο-, ἡ ἀναπαραγωγή του μὲ ἄλλο μυστήριο - τὸ γάμο- καὶ τέλος ὁ ἔξαγιασμός του ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴν μετάληψη τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ.

Μόλις ὁ ἄνθρωπος πεθάνει, τὸ σῶμα του γίνεται λείψανο. Τότε αὐξάνει καὶ ὁ σεβασμός μας σ' αὐτό. Τὸ λείψανο ἀποτελεῖ τὴν ἀνάμνηση μίας ἱερούργιας ποὺ μέσα του ἐπιτελεῖτο - τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς- καὶ τὴν ὑπόμνηση μίας ἄλλης ποὺ τώρα «ἀγνώστως» συνεχίζεται ἔξω ἀπὸ αὐτό- τῆς δόξης τῆς ψυχῆς. Τὸ σῶμα δὲν περιμένει τὴν καταστροφή του, ἀλλὰ τὴν «έτερα μορφή του» (Μαρκ. ιστ΄ 12), τὴν ἀναμόρφωσή του «εἰς τὸ ἀρχαῖον κάλλος». Αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία ποὺ ἡ Ἐκκλησία προσεγγίζει τὸ σῶμα μὲ ἴδιαίτερο σεβασμὸ καὶ αἰσθήματα ἱερά. Δὲν καῖμε τοὺς ναούς, πολλῷ δὲ μᾶλλον τοὺς ἔμψυχους ναούς.

Αὐτὸ βέβαια δὲν σημαίνει ὅτι τὸ σῶμα εἶναι κάτι ποὺ δὲν ἐγγίζεται καὶ στὸ ὄποιο ἀρνούμεθα κάθε παρέμβαση. Τὸ σῶμα εἶναι τὸ ὑποκείμενο στὴ φθορὰ στοιχεῖο τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ φυσικὴ φθορὰ εἶναι ἡ ἰσχυρότερη ἵσως ὑπόμνηση τῆς πτωτικῆς μας φύσεως. Κάθε βίαιη κίνηση ποὺ συνηγορεῖ στὴ συρρίκνωσή του, προσβάλλει καὶ τὴν ψυχή. Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, στὸ σῶμα παρεμβαίνουμε μόνο θεραπευτικά, ἀναστέλλοντας τὴν ἔξελιξη τῆς φθορᾶς, ὅταν καὶ ὅσο μποροῦμε. Ἡ διαδικασία της πρέπει νὰ εἶναι ἐντελῶς φυσικὴ καὶ ποτὲ ἔξαναγκασμένη. Τὴν ἀναλαμβάνει μόνον ὁ Θεὸς μέσα ἀπὸ τὶς συνθῆκες ποὺ ὁ ἴδιος προνοεῖ ἡ ἡ φύση μέσα ἀπὸ τὴν εὐθύνη ποὺ τῆς ἔχει ἀνατεθεῖ. Αὐτὸς εἶναι ἔνας ἄλλος λόγος ποὺ ἡ Ἐκκλησία μας **ἀρνεῖται τὴν καύση τῶν νεκρῶν**. Άφήνει στὴ φύση νὰ ἀναλάβει τὴν εὐθύνη τῆς φθορᾶς τοῦ σώματος. Δὲν τὸ καίει, ἀλλὰ τὸ ἀφήνει νὰ σβήσει. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ φύση ἐπιτρέπει νὰ μείνει κάποιο ὑπόλειμμα, αὐτὸ ἔχει τὸ λόγο του. Ὁταν καὶ ἡ φύση ἀρνεῖται τὴν ὄλοσχερή διάλυσή του ἀνθρωπίνου σώματος, τότε ἡ νομοθετημένη καύση του δὲν εἶναι πράξη ἐπιλήψιμης βίας;

Τὰ ὄστα ὑπαινίσσονται ὅτι τὰ σώματα ἔχουν μὲν ὄλα μία ὄμοιότητα, ἀλλὰ ἔχουν καὶ διαφορές. Ἄλλα εἶναι τὰ κοκαλάκια ἐνὸς μικροῦ παιδιοῦ στὴ θέα τους καὶ ἄλλα ἐνὸς ἐνήλικα. Ἄλλα ἐνὸς ἀνθρώπου καὶ ἄλλα κάποιου ζώου. Ὁταν ὅμως καοῦν, ἡ στάχτη ἔξομοιώνει τὰ πάντα. Καὶ στὴν περίπτωση αὐτὴ ποὺ διατηρεῖται καὶ δὲν σκορπίζεται, δὲν διακρίνονται οἱ διαφορές, ἔχουν ἔξαλειφθεῖ γιὰ πάντα. Μαζὶ μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου, ἔχει ἔξαφανιστεῖ καὶ ἡ εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου μόλις δὲ σκορπιστοῦν καὶ τὰ ὑπολείμματα τῆς στάχτης, μαζὶ μὲ τὰ ψήγματα τοῦ κοινωνικοῦ σεβασμοῦ, ὄριστικοποιεῖται καὶ ἡ διαγραφὴ κάθε ἵχνους παρουσίας του. Ὁ ὑπαρκτικὸς θάνατος ἔχει προσυπογράψει τὸν φυσιολογικό.

Τὸ ὑπόλειμμα τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι ἡ ἰσοπέδωση καὶ ἡ ἀπουσία, ἀλλὰ ἡ ταυτότητα καὶ τοῦ εἴδους καὶ τοῦ προσώπου καὶ ἡ παρουσία. Ὁ ἀγώνας νὰ διατηρήσουμε τὰ ὄστα, τὰ λείψανα, διὰ τοῦ περισσότερο ἀπὸ τὸν ἀνθρωπο μποροῦμε σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν ἀνάγκη μας νὰ διατηρηθεῖ ὅσο περισσότερο γίνεται τὸ πρόσωπό του στὸν ἄλλο. Ὁ σεβασμός μας στὰ νεκρὰ λείψανα πιστοποιεῖ τὴν πίστη μας στὴν ἀθάνατη ψυχῆ.

Οἱ νεκροὶ δὲν εἶναι «πεθαμένοι» ἀλλὰ κεκοιμημένοι. Τοποθετοῦνται μὲ σεβασμὸ στὸν τάφο, στραμμένοι πρὸς ἀνατολᾶς μὲ τὴν προσδοκία τῆς ἀναστάσεώς τους. Ἡ Ἐκκλησία συνειδητὰ ἀρνεῖται τὸν ὄρο «νεκροταφεῖα» καὶ ἐπιμένει στὸν ὄρο «κοιμητήρια». Καὶ τὸ κάνει αὐτὸ ὅχι γιὰ λόγους ψυχολογικοῦ -γιὰ νὰ μὴν ἀγριεύουμε- ἀλλὰ γιὰ λόγους καθαρὰ πνευματικούς: νεκρὸς δὲν σημαίνει τελειωμένος (ποὺ ἔχει τελειώσει) ἀλλὰ τετελειωμένος (ποὺ ἔχει τελειωθεῖ). Τέλος δὲν σημαίνει λήξη, ἀλλὰ τελείωση. Τὰ ὄστα τῶν νεκρῶν ἀποτελοῦν ἀνάμνηση τῆς παρελθούσης ζωῆς τους, ἐνθύμηση τῆς παρούσης καταστάσεώς τους, ἀλλὰ καὶ ὑπόμνηση τῆς μελλούσης προοπτικῆς μας. Αὐτὰ μὲ κανένα νόμο δὲν καίγονται.

Ἡ Ἐκκλησία δὲν τιμᾶ τὸ σῶμα καὶ χωριστὰ τὴν ψυχή, ἀλλὰ τὸν σύνδεσμο τῶν δυό, τὸν ἀνθρωπο ὡς ὅλον. Στὸν κίνδυνο νὰ ξεχαστεῖ ὁ ἀνθρωπος, ἐπειδὴ δὲν φαίνεται ἡ ψυχῆ του, διατηροῦμε τὸ σῶμα, ποὺ δὲν μᾶς τὴν θυμίζει μόνο ὅταν λειτουργεῖ ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀπλὰ ὑπάρχει. Ἡ ὄριστικὴ καταστροφὴ τοῦ σώματος, ἡ καύση του, δὲν εἶναι καύση νεκροῦ ἀνθρώπου -κάτι ποὺ καίγεται - ἀλλὰ προσπάθεια καύσης τῆς ζωντανῆς ψυχῆς του, κάτι ποὺ δὲν καταστρέφεται.

Ἡ ψυχῆ ζεῖ. Αὐτὸ φαίνεται ἀπὸ τὸ ὅτι τὰ λείψανα ἔχουν ζωὴ ὅχι βιολογικὴ βέβαια ἀλλὰ κάποιας μορφῆς πνευματική, ποὺ ὅμως διαπιστώνεται. Ὅταν ἔχουμε ἄτομα ποὺ ἡ βίωσή τους τῆς πνευματικῆς πραγματικότητος ἥταν τόσο ἔντονη ὥστε καὶ ἀπὸ τότε ποὺ ζοῦσαν ἐν χρόνῳ τὴν παχύτητα αὐτοῦ τοῦ κόσμου, αὐτὰ νὰ λειτουργοῦν στὶς συχνότητες τοῦ ἄλλου, τότε ὁ θάνατός τους εἶναι κοίμηση ποὺ ἀποτυπώνεται στὰ λείψανά τους. Εἶναι πολύτιμη ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας, διαρκῶς ἐπαληθευόμενη, ὅτι πλεῖστα ὅσα ἔξ αὐτῶν ἐμφανίζουν ίδιαζουσα χάρι. Εἶναι γνωστὸ ὅτι συχνὰ τὰ λείψανα τῶν ἀγιορειτῶν μοναχῶν ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ἔξαγιασμένων ἀνθρώπων ποὺ ἡ ζωὴ τοὺς τίμησε τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχῆ τοὺς φανέρωσε μεγαλύτερη εύρωστία καὶ ζωτικότητα ἀπὸ αὐτό, διατηροῦν μία ἐντυπωσιακὴ εὔκαμψία γιὰ ὥρες μετὰ θάνατον. Δὲν κοκαλώνουν!

Αλλὰ καὶ ἡ ἀποδεδειγμένη εὐωδία, τὸ κέρινο χρῶμα τους, ἡ θαυματουργικὴ χάρι τους ἡ ἡ φυσικὴ ἀφθαρσία ὀλόσωμων ἀγίων, στοιχεῖα ἀσυνήθη καὶ φυσικῶς ἀνεξήγυτα, εἶναι ἀναμενόμενα φαινόμενα τῆς πνευματικῆς πραγματικότητος. Αὐτὰ τὰ λείψανα, γιὰ τὴν ὄρθοδοξη ἐκκλησιαστικὴ παράδοση καὶ συνείδηση, ἀποτελοῦν περιουσία πολυτιμότερη καὶ ἀπὸ τὴ διδασκαλία της θησαυροὺς ἀναγκαιότερους καὶ ἀπὸ τὰ σκεύη της. Στὰ λείψανα τῶν μαρτύρων της ἐδράζονται οἱ ἄγιες τράπεζές της. Ἄν

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

αύτὰ κάψει, θὰ ἔχει ἥδη θυσιάσει τὰ ιερὰ θυσιαστήριά της θὰ ἔχει καταστρέψει τὰ ζωτικὰ σπλάχνα της.

Ἡ ψυχὴ ὑπάρχει, ζεῖ καὶ ἀναγνωρίζει τὸ σῶμα της καὶ μετὰ θάνατον. Βλέπει καὶ μπορεῖ νὰ ἀντικρύσει τὴν καύση του. Ἄραγε θὰ τὴν ἐγκρίνει; Ἡ ἴδια στὴν κατάσταση ποὺ εἶναι δὲν βλάπτεται ἀπὸ τὶς δικές μας ἐνέργειες οὔτε καὶ ὅταν τῆς καταστρέφουν τὸ δικό της σῶμα.

Ἡ ἀσέβεια ἐπάνω της ὅμως φθείρει ἐμᾶς. Τὸ ἡθικὸ κριτήριο σὲ μία τόσο καίρια ἀπόφαση γιὰ τὴν Ἐκκλησία εἶναι πινευματικὸ δὲν ἔχει νὰ κάνει μὲ τὶς ἐπιλογὲς μίας πεθαμένης κοινωνίας, μίας κοινωνίας ποὺ ἀρνεῖται τὴν ἀθανασία της, ἀλλὰ μὲ τὶς προτιμήσεις τῆς ἀθάνατης ψυχῆς, τῆς ψυχῆς ποὺ ἐπιβεβαιώνει τὴν αἰώνιότητά της.

Ἄν μᾶς ρωτοῦσαν πὼς θὰ προτιμούσαμε νὰ φύγει ἀπ’ αὐτὸν τὸν κόσμο κάποιος δικός μας: ἀπὸ ἐγκεφαλικὴ ἀποπληξία, ἀπὸ καρδιακὴ ἀνακοπή, μὲ παραμορφωτικὰ ἐγκαύματα, ἢ νὰ ἀποτεφρωθεῖ ἀπὸ ἀνάφλεξη καὶ πυρκαγιά, ἔχω τὴν ἐντύπωση πὼς ὁ τραγικότερος τρόπος θὰ ὄμοιογούσαμε πὼς εἶναι ὁ τελευταῖος.

Εἶναι φυσικὸ στὸν ἄνθρωπο, ὅταν ἀποχαιρετᾶ τὸν ἄνθρωπό του, νὰ θέλει νὰ ἀντικρύσει γιὰ τελευταῖα φορὰ τὴν οἰκεία σ’ αὐτὸν ὄψη καὶ ὅχι τὸ ἀποτρόπαιο κατάντημά του σὲ ἀπάνθρωπη, ἀνοίκεια καὶ ἀπρόσωπη στάχτη. Ἡ λεπτὴ ἀγάπη τῶν στιγμῶν ἐκείνων ἐκφράζεται ως ἀνάγκη νὰ ἀγκαλιάσει κανείς, νὰ φιλήσει, νὰ χορτάσει τὸ βλέμμα του, νὰ ἐκδηλωθεῖ τρυφερὰ πάνω στὸ ἄψυχο σῶμα. Ἄν μᾶς πληγώνει ἡ βία τῆς φύσεως, πῶς ἐμεῖς ἐπιλέγουμε τὴ βία τοῦ αὐτεξουσίου μας; Ὄταν κάτι εἶναι πολύτιμο καὶ τὸ χάνουμε, προσπαθοῦμε νὰ κρατήσουμε ὅσο περισσότερο ἀπ’ αὐτὸν μποροῦμε. Ποτὲ δὲν νομοθετοῦμε τὴ βίαιη μείωση τοῦ τελευταίου ἀνεκτίμητου ὑπολείμματός του.

Ἡ ἀπόφαση ὅτι δὲν ἔχουμε χῶρο στὰ κοιμητήριά μας ἵσοδυναμεῖ μὲ προσβολή. Ἄν δὲν ἔχουμε, νὰ δημιουργήσουμε χῶρο. Ἡ ἀγάπη δημιουργεῖ καὶ χῶρο καὶ προϋποθέσεις. Ἡ χρηστικὴ ἀνάγκη ποτὲ δὲν εἶναι οὐσιαστικὴ καὶ πάντα πιστοποιεῖ τὴ στεινότητα τοῦ καρδιακοῦ χώρου. Ἡ ἀνάγκη τοῦ σεβασμοῦ εἶναι πολὺ μεγαλύτερη γι’ αὐτὸν ποὺ τὸν ἐκχωρεῖ παρὰ γι’ αὐτὸν ποὺ ἀποδέχεται.

Ἐτσι ποὺ βαδίζει ἡ κοινωνία μας δὲν θὰ ἔχει μόνον ἔλλειψη χώρου, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπους δὲν θὰ βρίσκει γιὰ νὰ θάψουν, ἵσως καὶ νὰ κάψουν, τοὺς νεκρούς της. Στὸ ἀπέραντο γηροκομεῖο τοῦ «πολιτισμένου» κόσμου μας, ὅπου οἱ νέοι τείνουν νὰ γίνουν πολὺ λιγότεροι ἀπὸ τοὺς ἡλικιωμένους καὶ οἱ γεννήσεις πολὺ πιὸ σπάνιες ἀπὸ τοὺς θανάτους, θὰ ὑπάρχουν νεκροὶ καὶ ὅχι νεκροθάφτες. Ἀντὶ νὰ ἐνδιαφέρεται ἡ κοινωνία μας γιὰ τὴν ἀρχὴ τῆς ζωῆς, π.χ. τὸ δημογραφικὸ πρόβλημα, ὑπερ-ἀπασχολεῖται μὲ τὸ τέλος, τὴν καύση. Ἡ ἴδια νοοτροπία ποὺ ἀποφεύγει, τὴ γέννηση, δηλαδὴ τὴ ζωή, αὐτὴ ποὺ ἀπορρίπτει καὶ τοὺς γέρους, αὐτὴ ποὺ προτείνει τὴν

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

εύθανασία, αύτή ποὺ ή ἴδια δὲν ἀντέχει καὶ τοὺς νεκροὺς ἀρνεῖται τὴ δημιουργία καὶ ἐπιλέγει τὴν καύση. Αύτὴ ὑπογράφει τὸ ὄριστικὸ τέλος τοῦ τέλους τὸ τέλος τοῦ σκοποῦ τὸ τέλος τοῦ ἀνθρώπου.

Αύτοὶ ποὺ ἀγνόησαν τὸ δικαίωμα τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὸ Θεὸ καὶ πρόσβαλαν τὰ ἀπαράγραπτα δικαιώματα τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ἀνθρωπὸ, αύτοὶ καὶ μόνον μποροῦν νὰ ἐπικαλοῦνται τὰ λεγόμενα ἀνθρώπινα δικαιώματα γιὰ νὰ νομιμοποιήσουν τὴν ἀσέβειά τους στὸν ἀνθρωπὸ.

Ἡ καύση τῶν νεκρῶν δὲν εἶναι ἀτομικὸ δικαίωμα τοῦ νεκροῦ πλέον ἀνθρώπου. ἡ διατήρηση τοῦ σώματός τους ἀποτελεῖ κοινωνικὴ ὑποχρέωση σεβασμοῦ καὶ ἐπιβιώσεως τοῦ προσώπου του. Εἶναι ἀδύνατο τὸ θέλημα τοῦ ἐνὸς -καὶ ἀς ἀποκαλεῖται αὐτὸ δικαίωμα- νὰ προσκρούει στὴν ἀνάγκη γιὰ σεβασμὸ τοῦ συνόλου. Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι δικαίωμα κάποιου νὰ τὸν ... κάψουμε ἐμεῖς! Τὸ θέμα δὲν εἶναι ἀν κάποιος ἐπιθυμεῖ νὰ καεῖ. Εἶναι ἀν ἡ κοινωνία θὰ δεχθεῖ νὰ τὸν κάψει.

Ἡ κοινωνία μὲ τὴν καύση τῶν νεκρῶν προσυπογράφει τὸ δικό της τέλος: τὸν μηδενισμό της. Μία κοινωνία ποὺ δὲν ἀντέχει τὸν ἀνθρωπὸ οὔτε στὴν ἀσθένειά του, οὔτε στὴν ἀδυναμία του, οὔτε στὸν θάνατό του, μία κοινωνία ποὺ καίει τοὺς νεκροὺς της, μία κοινωνία ποὺ καταστρέφει καὶ τὴν ἀνάμνηση τῆς ζωῆς καὶ τὴν ἐνθύμηση τῶν μελῶν της -αὐτὸ εἶναι τὰ λείψανα- μία κοινωνία ποὺ κάνει τὴν ἀρχὴ τοῦ ἀνθρώπου τεχνητὴ καὶ μηχανικὴ καὶ τὸ τέλος του ὄριστικὸ καὶ ἀμετάκλητο, μία κοινωνία ποὺ ἀρνεῖται τὴν πνοὴ τοῦ αἰώνιου καὶ ἐγκλωβίζεται στὴν ἀσφυξία τοῦ ἔφημερου, τί σχέση μπορεῖ νὰ ἔχει αὐτὴ ἡ κοινωνία μὲ τὴ ζωή; Ἀκόμη καὶ οἱ ἄθεοι ὑπογράμμιζαν τὴν ἀνάμνηση τῶν ἐπίγειων θεῶν τους μὲ ταριχεύσεις τῶν σωμάτων τους (περίπτωση Λένιν), ἡ ὅπου αὐτὸ δὲν ἥταν δυνατόν, μὲ κατασκευὲς ἀγαλμάτων καὶ ψεύτικων ὁμοιωμάτων.

Φαίνεται πὼς τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνθρωπισμοῦ χωρὶς Θεό, τοῦ πολιτισμοῦ χωρὶς ἀξίες καὶ τοῦ μηδενισμοῦ χωρὶς σκοπό, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς σύγχυσης τῆς ἀθεϊας, εἶναι ἡ ἐξαφάνιση τοῦ ἀνθρώπου, ἡ καύση καὶ τοῦ τελευταίου ὑπολείμματός του. ᩙ καύση τῶν νεκρῶν ὀδηγεῖ στὴν καύση τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας.

Κατόπιν τούτων, δὲν εἶναι ὅτι δὲν τῆς ἐπιτρέπεται, ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία ἀδυνατεῖ καὶ ἀρνεῖται νὰ δεχθεῖ μία ἀπλῶς χρηστικὴ καὶ καθόλου πειστικὴ λύση ἐλάσσονος πρακτικῆς βαρύτητος καὶ νὰ θυσιάσει τὸ βίωμα τοῦ σεβασμοῦ της στὴ θεϊκότητα τοῦ προσώπου τοῦ κάθε ἀνθρώπου, πολλῷ μᾶλλον τοῦ ἀνθρώπου ποὺ αὐτὴ βάφτισε στὴ κολυμβήθρα της, τιμώντας ταυτόχρονα καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα του. Τὸ μεῖζον δὲν μπορεῖ νὰ ὑποταχθεῖ στὸ ἔλασσον. Εἶναι ἀδύνατον ὅποιος πιστεύει στὴν Ἐκκλησία καὶ ἀποδέχεται τὴν πρόταση ζωῆς της, ὅποιος ζεῖ τὴν πραγματικότητα τῆς ψυχῆς, ὅποιος σέβεται τὸν ἀνθρωπὸ νὰ μὴν τιμᾶ καὶ τὸ σῶμα. Τὸ σῶμα χρήζει μεγαλύτερης τιμῆς καὶ σεβασμοῦ ἀπὸ τὴν κοινωνία μετὰ θάνατον ἀπ' ὅση περιποίηση καὶ

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

προστασία δέχθηκε άπο τὸν ἴδιο τὸν ἄνθρωπο κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς του.

(Πηγή: www.nektarios.gr)